

Arrest

nr. 165 667 van 12 april 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 28 november 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 oktober 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 februari 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. POKORNY, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché L. DECROOS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Ethiopische nationaliteit te hebben en geboren te zijn op 27 augustus 1995 te Cato. U bent van Sheikhal afkomst. Toen u nog jong was verhuisden jullie naar Degehabur waar u verder opgroeide en school liep. U maakte uw middelbare school niet af. U had nog twee jaar te doen. Uw vader overleed in 2000. Uw moeder werkte als straatveegster voor de autoriteiten. Op een avond vielen leden van het ONLF jullie huis binnen. Ze waren u eerder ook al komen waarschuwen uw samenwerking met de Ethiopische autoriteiten stop te zetten en vroegen u voor hen te komen werken. Uw moeder werd voor uw ogen verkracht en vermoord omdat ze voor de autoriteiten werkte. En tijd later

kwamen de leden van ONLF terug naar jullie huis en ze wilden dat u hen zou vervoegen. U weigerde omdat ze uw moeder gedood hadden. De volgende ochtend stonden de mannen van de Liyuu politie voor uw deur. Ze mishandelden u en beschuldigden u van spionage. U werd daarna nog regelmatig lastig gevallen door hen. Op een avond werd een politieman uit de buurt gedood. De volgende ochtend, op 25 maart 2015 werd u aangehouden en verhoord. U werd ervan beschuldigd de agent vermoord te hebben. U werd opgesloten. In de gevangenis werd u mishandeld. Op een avond toen u zelf opgesloten zat, viel de familie van de politieman die gedood werd jullie huis aan. Ze doodden uw oom Ali in de gedachte dat u het was. Uw echtgenote die ook aanwezig was werd meegenomen. Ze werd verkracht en zwaar mishandeld. Na een week overleed ze aan haar verwondingen. Uw stamleden haalden geld op en slaagden erin u vrij te kopen. U zat iets minder dan een maand in detentie. Na uw vrijlating bleven ze u volgen. Ze beschuldigden u ervan samen te werken met het ONLF en hen iedere avond zaken zoals suiker en bloem te geven. Telkens de leidinggevende van de politie vervangen werd in de stad kwam de zaak weer boven en kreeg u weer problemen. U besepte dat u zo niet verder kon leven en verliet Ethiopië op 30 april 2015. Op 12 mei 2015 kwam u in België aan. U vroeg nog diezelfde dag te Brussel bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ) asiel aan.

U verklaarde niet terug te kunnen en te willen naar Ethiopië omdat u vervolging vreest door de autoriteiten, door het ONLF en door de familie van de politieman die gedood werd en van wiens dood u verdacht werd.

U legde een kopie van uw geboorteakte (met referentie DCS/456/07) voor op het CGVS.

B. Motivering

Na uitgebreid onderzoek dient erop gewezen te worden dat u er niet in slaagde enige vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Met betrekking tot de door u aangehaalde vrees voor vervolging ten opzichte van de autoriteiten en de Liyuu police omdat u er van verdacht werd lid van ONLF te zijn, met betrekking tot de door u aangehaalde vrees voor vervolging ten opzichte van het ONLF omdat u weigerde lid te worden en met betrekking tot de door u aangehaalde vrees voor vervolging door de autoriteiten omdat u ervan verdacht werd een politie-agent gedood te hebben dient opgemerkt te worden dat uw relaas totaal niet geloofwaardig is daar uw verklaringen doorspekt zijn met tegenstrijdigheden en incoherenties en vaag zijn.

U vertelde bij de DVZ aanvankelijk dat uw echtgenote spoorloos is en dat u niet weet waar ze is (zie verklaring DVZ, dd.11 juni 2015, punt 15a). Tijdens het gehoor op het CGVS vertelde u dat ze meegenomen werd door de familie van de politieagent van wiens dood u beschuldigd werd, dat ze verkracht werd en zo zwaar mishandeld werd dat jullie nadien met haar naar de dokter zijn gegaan maar dat ze aan haar verwondingen overleed (zie gehoorverslag CGVS, p.3). Toen u met deze tegenstrijdigheid werd geconfronteerd op het CGVS zei u dat u flink verward was bij de DVZ (zie gehoorverslag CGVS, p.5). Daar uw verklaringen niet enkel bij de DVZ maar zoals hierna verder blijkt tevens op het CGVS zelf ook nog eens tegenstrijdig waren, is dit geen afdoende verklaring. U stelde aanvankelijk dat uw echtgenote werd meegenomen op hetzelfde moment als uw oom gedood werd en dat dit gebeurde toen u bij iemand de koran was gaan lezen (zie gehoorverslag CGVS, p.3). Even later tijdens het zelfde gehoor stelde u echter dat dit gebeurde toen u in de gevangenis zat (zie gehoorverslag CGVS, p.4). Toen u geconfronteerd werd met deze incoherentie stelde u enkel dat het in dezelfde maand was en dat uw oom de ene week gedood werd en uw echtgenote de andere week werd meegenomen (zie gehoorverslag CGVS, p.5), waardoor u nog een bijkomende tegenstrijdigheid in uw verklaringen bracht. Daarenboven dient opgemerkt te worden dat u bij de DVZ vermeldde dat uw oom pas gedood werd na uw vertrek en dat het ONLF hem doodde en niet de familie van de dode agent zoals u op het CGVS vertelde (zie vragenlijst CGVS, punt 3.9.c). Ook hieromtrent stelde u verward te zijn geweest en niet helder te zijn en daar dagelijks mee te kampen (zie gehoorverslag CGVS, p.9). U brengt hieromtrent echter geen enkel begin van bewijs aan. U stelde bovendien op het CGVS er geen dokter voor te zien en in het opvangcentrum ook niet naar de dokter gegaan te zijn hiervoor (zie gehoorverslag CGVS, p.3-4).

Aanvankelijk vertelde u op het CGVS dat leden van het ONLF uw moeder kwamen doden en dat ze nadien terugkwamen en u wilden rekruteren maar dat u dit weigerde (zie gehoorverslag CGVS, p. 2).

Even later tijdens hetzelfde gehoor op het CGVS vertelde u dat ze slechts twee keer kwamen en dat ze eerst kwamen voor uw moeder gedood werd om u te waarschuwen te stoppen met waar u mee bezig was en dat de tweede keer was toen uw moeder gedood werd (zie gehoorverslag CGVS, p.14). U voegde toen zelfs expliciet toe dat ze niet meer terugkwamen na de dood van uw moeder omdat u daar weg gegaan bent (zie gehoorverslag CGVS, p.14). Toen u ermee geconfronteerd werd dat uw verklaringen niet kloppen stelde u enkel dat het maar een indicatie was die u gaf (zie gehoorverslag CGVS, p.15), hetgeen geenszins een geldige uitleg is voor de tegenstrijdigheden in uw verklaringen.

U vertelde op het CGVS dat u aangehouden werd omdat u ervan verdacht werd een politieagent gedood te hebben (zie gehoorverslag CGVS, p.2-3). U vermeldde hier niets van bij de DVZ en stelde aangehouden te zijn geweest omdat u aangetroffen werd in de aanwezigheid van mannen van het ONLF en u ervan verdacht werd met hen samen te werken (zie vragenlijst CGVS, dd.11 juni 2015, punt 3.5). Tegelijk bevestigde u op het CGVS slechts één keer aangehouden te zijn geweest na de dood van uw moeder (zie gehoorverslag CGVS, p.15). Omtrent deze incoherentie stelde u op het CGVS wederom bij de DVZ verward te zijn geweest (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Hieromtrent dient overigens ook nog opgemerkt te worden dat u niet in staat was de naam te geven van de agent in kwestie die gedood werd, noch de naam van zijn familie door wie u beweerde vervolgd te worden omdat ze u zijn dood verweten (zie gehoorverslag CGVS, p.12). Redelijkerwijs mag er echter wel van u verwacht worden dat u meer details en duidelijkheid zou kunnen verschaffen omtrent de identiteit van uw vervolgers en de reden van uw vervolging. U was hiertoe duidelijk niet in staat.

U vertelde bij de DVZ dat u na uw vrijlating zowel door het ONLF als door de autoriteiten nog benaderd werd (zie vragenlijst CGVS, punt 3.5). Op het CGVS zei u echter dat u na uw vrijlating door niemand meer benaderd werd en dat er niemand meer naar u toegekomen was maar dat u kort daarna vertrokken was (zie gehoorverslag CGVS, p.15). Hiermee geconfronteerd merkte u enkel op dat de bedreiging continu was en dagelijks (zie gehoorverslag CGVS, p.15).

U verklaarde aanvankelijk bij de Dienst Vreemdelingenzaken dat uw moeder in 2007 overleed (zie verklaring DVZ, punt 13A). Op het CGVS stelde u dat dit niet zo lang voor uw vertrek was (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Toen u op uw tegenstrijdige verklaringen gewezen werd stelde u dat u bij DVZ de Ethiopische kalender vermeldde (zie gehoorverslag CGVS, p.10). Deze uitleg is echter weinig geloofwaardig daar u bij de DVZ noch op het CGVS verder de Ethiopische kalender gebruikte. Daarenboven stelde u op het CGVS eveneens dat uw moeder gedood werd toen u 16, 17, 18 jaar was maar het niet zeker meer te weten (zie gehoorverslag CGVS, p.10) hetgeen evenmin overeenstemt met 2007 en 2015 daar u verklaarde in 1995 geboren te zijn (zie gehoorverslag CGVS, p.5). Verder is het uiterst opmerkelijk dat u bij de DVZ niets vermeldde van wat er met uw moeder gebeurd is. Toen u hiernaar gevraagd werd op het CGVS stelde u dat u verward was en dat u zelfs uw geboortedatum anders zei bij de DVZ (zie gehoorverslag CGVS, p.8). Er dient echter op gewezen te worden dat u uw geboortedatum niet anders zei op de DVZ dan op het CGVS en dat u verder geen enkel begin van bewijs naar voor brengt van uw 'verwardheid'.

Met betrekking tot de geboorteakte die u voorlegde dient opgemerkt te worden dat het hier louter een kopie betreft waarvan de bewijswaarde dan ook zeer relatief is. Daarenboven zijn er een aantal elementen die erop zouden kunnen wijzen dat het hier geenszins een authentiek document betreft. Zo is het uiterst bedenkelijk dat uw geboortedatum op het betreffende document uitgegeven door een officiële Ethiopische autoriteit vermeldt staat in de Gregoriaanse kalender en niet in de Ethiopische kalender die gebruikt wordt door de Ethiopische autoriteiten. Verder dient er tevens op gewezen te worden dat het document Dibour vermeldt als uw geboorteplaats terwijl u zelf verklaarde in Cato, Bare geboren te zijn (zie gehoorverslag CGVS, p.2).

Uit voorgaande vaststellingen komt duidelijk naar voor dat uw verklaringen aangaande de vervolging waar u het slachtoffer van beweerde te zijn niet geloofwaardig zijn.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

1.2. Stukken

Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift ter staving van zijn asielaanvraag twee e-mailberichten afkomstig van de sociaal assistent bij Fedasil.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 28 november 2015 een schending aan van artikel 1 van de conventie van Genève van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en van de materiële motiveringsplicht (de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de motivering van bestuurshandelingen).

2.2. Verzoeker volhardt juiste en volledige verklaringen te hebben afgelegd met betrekking tot de feiten die de kern van zijn asielrelaas uitmaken. Hij geeft aan dat hij tijdens het gehoor er voortdurend op gewezen heeft dat hij geheugenproblemen had/heeft en verward was/is ten gevolge van het opgelopen trauma. Hij specificeert dat de feiten of traumatische ervaringen allemaal in een situatie van complete verwarring hebben plaatsgegrepen en dat hij in schok was waardoor het moeilijk is om na de feiten en na zoveel verwarrende vragen, nauwkeurige details te geven. Verzoeker geeft in dit verband mee dat slachtoffers van zulke zware feiten, zich vaak moeilijk de details kunnen herinneren. Hij stelt voorts in vraag of de ambtenaar van het Commissariaat-generaal die belast is geweest met het gehoor, niet door de signalen (aangaande zijn verwarring) het gehoor had dienen te schorsen om hem medisch op diens geheugenproblematiek te kunnen laten onderzoeken om vervolgens met de resultaten van het onderzoek en met de nodige kennis te kunnen overwegen of evalueren of hij wel in staat was een gehoor te ondergaan. Verzoeker geeft ook aan zijn best te hebben gedaan om zo vlug mogelijk een afspraak bij de dokter vast te leggen en verwijst naar de e-mailberichten van zijn sociaal assistent bij Fedasil ter verklaring waarom hij de medische bewijzen nog steeds niet kan voorleggen. Hierin wordt uiteengezet dat het nog maanden kan duren eer verzoeker een medisch attest zou kunnen krijgen. Verzoeker voert, onder verwijzing naar artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet, aan alsnog medische bewijsstukken te verzamelen voor de komende zitting.

2.3. De tegenstrijdigheden dewelke werden weerhouden aangaande zijn echtgenote, kunnen volgens verzoeker weerlegd worden in die zin dat hij tijdens zijn eerste interview op de DVZ zou gezegd hebben dat ze spoorloos was en tijdens zijn gehoor op het Commissariaat generaal dat zijn echtgenote werd ontvoerd door de familie van de politieagent die hij zou vermoord hebben omdat hij tijdens het eerste interview nog niet wist waar zijn echtgenote was. Nadien toen hij in België was, dus voor het tweede interview op het Commissariaat-generaal, heeft verzoeker via zijn zus terug contact gehad met zijn echtgenote die op dat ogenblik in het ziekenhuis was. Zijn zus is naar het ziekenhuis gegaan en zo heeft hij nog met zijn vrouw kunnen spreken. Nadien is zijn vrouw aan haar verwondingen overleden.

2.4. Wat betreft de tegenstrijdigheid over hoeveel keer de leden van ONLF of de autoriteiten contact met verzoeker zochten, werpt verzoeker op dat hij hierover zeer emotioneel reageert en zegt dat ze twee keer langsgekomen zijn vóór zijn moeder werd gedood en twee keer nadien. Hij benadrukt hierover geen tegenstrijdige verklaringen te hebben afgelegd; de oorzaak hiervan is luidens hem een slechte interpretatie of vertaling van de tolk. Verzoeker stelt dat de tolk zijn verklaringen niet correct heeft vertaald: de tolk spreekt het Somali maar zou volgens hem uit Djibouti komen, waardoor de taal niet overeenkomt met de taal die hij spreekt.

2.5. Verzoeker voert vervolgens aan dat hij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal de naam van de politieagent op een blad papier heeft neergeschreven. De bewering dat hij dus de naam van de politieagent niet zou kennen is voor hem aldus onbegrijpelijk.

2.6. Wat betreft de voorgelegde geboorteakte, blijft verzoeker erbij dat de Ethiopische autoriteiten de Gregoriaanse kalender gebruiken. Het betreft luidens hem een authentiek document waarvan een kopie werd voorgelegd.

2.7. Verzoeker vraagt de beslissing van de commissaris-generaal te hervormen en in hoofddorde het statuut van vluchteling toe te kennen en in ondergeschikte orde het statuut van subsidiaire bescherming toe te kennen.

Beoordeling

2.8. De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om en erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn.

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Krachtens artikel 48/6 van de Vreemdelingenwet wordt een asielzoeker het voordeel van de twijfel gegund indien hij cumulatief een oprechte inspanning heeft geleverd om zijn aanvraag te staven; alle relevante elementen waarover hij beschikt voorlegt en er een bevredigende verklaring is gegeven over het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; zijn verklaringen samenhangend en aannemelijk zijn bevonden en niet in strijd zijn met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn aanvraag; de asielzoeker zijn aanvraag tot internationale bescherming zo spoedig mogelijk heeft ingediend, of goede redenen kon aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; en wanneer er is vast komen te staan dat de asielzoeker in grote lijnen als geloofwaardig kan worden beschouwd.

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Aangaande de vluchtelingenstatus

2.9. Verzoeker voert een vrees voor vervolging aan (i) ten opzichte van de autoriteiten en de Liyuu police omdat hij er van verdacht werd lid van ONLF te zijn, (ii) ten opzichte van het ONLF omdat hij weigerde lid te worden en (iii) ten opzichte van de autoriteiten omdat hij ervan verdacht werd een politieagent gedood te hebben. Verzoekers verklaringen zijn echter doorspekt met tegenstrijdigheden en incoherenties en zijn dermate vaag, waardoor de Raad geen geloof hecht aan de door verzoeker aangevoerde vervolgingsfeiten.

2.10. Zo vertelde verzoeker bij de DVZ aanvankelijk dat zijn echtgenote spoorloos is en dat hij niet weet waar ze is (verklaring DVZ, d.d.11 juni 2015, punt 15a), terwijl hij tijdens het gehoor op het CGVS vertelde dat ze meegenomen werd door de familie van de politieagent van wiens dood hij beschuldigd werd, dat ze verkracht werd en zo zwaar mishandeld werd dat ze nadien met haar naar de dokter zijn gegaan maar dat ze aan haar verwondingen overleed (gehoor 27 augustus 2015, 3).

De in het verzoekschrift ontwikkelde argumentatie ter verklaring voor deze tegenstrijdigheid, biedt een verdere bevestiging van verzoekers bedrieglijke verklaringen. Zo beweert hij heden dat hij tijdens zijn eerste interview bij de DVZ nog niet wist waar zijn echtgenote was. Pas nadien, voor het gehoor op het Commissariaat-generaal, stelt verzoeker dat hij via zijn zus terug contact had met zijn echtgenote die op dat ogenblik in het ziekenhuis was: nadien zou zij aan haar verwondingen overleden zijn. Deze huidige uitleg valt echter geenszins te rijmen met zijn verklaringen afgelegd op het CGVS waaruit blijkt dat zijn echtgenote, nadat ze samen naar de dokter geweest zijn, thuis gestorven is op 25 maart 2015 en hij hierna vertrokken is naar België (*ibid.*, 3-5). Ook spreekt hij met deze gekunstelde en manifest foutieve *post-factum* verklaring, zichzelf verder tegen waar hij op het CGVS deze tegenstrijdigheid weet aan het feit dat hij verward was bij de DVZ (*ibid.*, 5). Daar verzoekers verklaringen niet enkel bij de DVZ maar, zoals hierna verder blijkt, tevens op het CGVS zelf ook nog eens tegenstrijdig waren, wordt in de bestreden beslissing correct opgemerkt dat dit geen afdoende verklaring is. Verzoeker stelde aanvankelijk dat zijn echtgenote werd meegenomen op hetzelfde moment als zijn oom gedood werd en dat dit gebeurde toen hij bij iemand de koran was gaan lezen (*ibid.*, 3). Even later tijdens hetzelfde gehoor stelde verzoeker echter dat dit gebeurde toen hij in de gevangenis zat (*ibid.*, 4). Toen

verzoeker geconfronteerd werd met deze incoherentie stelde hij enkel dat het in dezelfde maand was en dat zijn oom de ene week gedood werd en zijn echtgenote de andere week werd meegenomen (*ibid.*, 5), waardoor verzoeker nog een bijkomende tegenstrijdigheid in zijn verklaringen bracht. Daarenboven dient opgemerkt te worden dat verzoeker bij de DVZ vermeldde dat zijn oom pas gedood werd na zijn vertrek en dat het ONLF hem doodde en niet de familie van de dode agent zoals verzoeker op het CGVS vertelde (vragenlijst CGVS, punt 3.9.c).

2.11. Verder stelt de Raad vast dat verzoeker ook tegenstrijdige verklaringen aflegt over het aantal keer de leden van ONLF contact met hem zochten. Aanvankelijk vertelde hij op het CGVS dat leden van het ONLF zijn moeder kwamen doden en dat ze nadien terugkwamen en hem wilden rekruteren maar dat hij dit weigerde (gehoor 27 augustus 2015, 2). Even later tijdens hetzelfde gehoor op het CGVS vertelde hij dat ze slechts twee keer kwamen en dat ze eerst kwamen voor zijn moeder gedood werd om hem te waarschuwen te stoppen met waar hij mee bezig was en dat de tweede keer was toen zijn moeder gedood werd (*ibid.*, 14). Verzoeker voegde toen zelfs expliciet toe dat ze niet meer terugkwamen na de dood van zijn moeder omdat hij daar weg gegaan is (*ibid.*, 14). In zijn verzoekschrift komt verzoeker andermaal met een nieuwe versie af van de voorgehouden feiten. Zo stelt hij dat ze in totaal vier keer zijn langsgekomen: twee keer vóór zijn moeder werd gedood en twee keer nadien. Het louter wijzigen van eerdere verklaringen volstaat uiteraard niet als afdoende uitleg voor een dergelijke tegenstrijdigheid, en bevestigt eens te meer de bedrieglijkheid ervan.

In de mate verzoeker zelfs voorhoudt hierover geen tegenstrijdige verklaringen te hebben afgelegd, maar besluit dat een slechte interpretatie of vertaling van de tolk hiervan de oorzaak is, kan hij bezwaarlijk worden gevolgd. De Raad wijst er op dat, indien verzoeker tolken- of taalproblemen ondervond, het zijn verantwoordelijkheid is om dit tijdig te signaleren en eventuele fouten met de nodige precisie aan te duiden en te corrigeren. Uit het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker niet eerder een dergelijk communicatieprobleem met de tolk heeft aangehaald en dat dit evenmin kan worden afgeleid uit het gehoorverslag. Dat verzoeker een dergelijk probleem aanhaalt na confrontatie met een negatieve beslissing is niet ernstig te noemen. Deze opmerking is dan ook laattijdig. Bovendien zijn de tegenstrijdigheden dermate talrijk en onverzoenbaar dat dit geenszins aan de tolk kan liggen.

2.12. Voorts stelt de Raad vast dat verzoeker op het CGVS vertelde dat hij aangehouden werd omdat hij ervan verdacht werd een politieagent gedood te hebben (*ibid.*, 2-3), doch hierover niet vermeld heeft bij de DVZ en stelde aangehouden te zijn geweest omdat hij aangetroffen werd in de aanwezigheid van mannen van het ONLF en hij ervan verdacht werd met hen samen te werken (vragenlijst CGVS, dd.11 juni 2015, punt 3.5). Tegelijk bevestigde verzoeker op het CGVS slechts één keer aangehouden te zijn geweest na de dood van zijn moeder (gehoor 27 augustus 2015, 15). Omtrent deze incoherentie stelde verzoeker op het CGVS wederom bij de DVZ verward te zijn geweest (*ibid.*, 8). Hieromtrent dient overigens ook nog opgemerkt te worden dat verzoeker niet in staat was de naam te geven van de agent in kwestie die gedood werd, noch de naam van zijn familie door wie hij beweerde vervolgd te worden omdat ze deze zijn dood verweten (*ibid.*, 12). Redelijkerwijs mag er echter wel van verzoeker verwacht worden dat hij meer details en duidelijkheid zou kunnen verschaffen omtrent de identiteit van zijn vervolgers en de reden van zijn vervolging.

Waar verzoeker in zijn verzoekschrift opwerpt dat hij de naam van de politieagent op een blad papier heeft neergeschreven en bewering dat hij de naam van de politieagent niet zou kennen voor hem aldus onbegrijpelijk is, kan hij niet worden gevolgd. Zo leest de Raad in het gehoor (p.12) het volgende:

“Naam van de agent die gedood werd?”

“Dat weet ik niet, ik weet wel dat het een agent was”

“De naam van de familie?”

“Ik weet alleen dat het een politie was omdat die toevallig dat uniform aan had, meer weet ik niet, hij kwam wel van daar van Deghehabur”

Zo verzoeker inderdaad een paar zaken heeft genoteerd op een blad papier, kan hieruit geenszins worden afgeleid dat een van deze zaken de naam van de politieagent betreft en doet bovendien geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker uitdrukkelijk verklaard heeft de naam van de politieagent niet te kennen.

2.13. Waar verzoeker de vele tegenstrijdigheden en incoherenties wijt aan zijn beweerde geheugenproblemen en verwardheid ten gevolge van het opgelopen trauma, stelt de Raad vast dat hij dit geenszins op enige objectieve wijze weet aan te tonen met een medisch attest. Het is nochtans aan verzoeker om aan de hand van objectieve stukken aan te tonen dat hij omwille van zijn psychologische/psychiatrische toestand niet in staat zou zijn om een coherent en consistent relaas naar

voren te brengen. De in het verzoekschrift ontwikkelde argumentatie dat verzoeker zijn best gedaan heeft om zo vlug mogelijk een afspraak bij de dokter vast te leggen, maar dit blijkt uit de e-mailberichten van de sociaal assistent bij Fedasil een hele tijd kan duren, neemt niet weg dat verzoeker zijn geheugenproblemen niet weet te staven. Zo kan worden aangenomen dat het enige tijd kan duren eer een asielzoeker op consult kan bij een dokter/psycholoog bij Fedasil, neemt de Raad dan weer niet aan dat verzoeker, die reeds op 12 mei 2015 asiel heeft aangevraagd en die beweert dermate getraumatiseerd te zijn, tot op heden nog steeds niet op consult is kunnen gaan bij een dokter en/of psycholoog. Bovendien blijkt uit de e-mailberichten van de sociaal assistent bij Fedasil dat verzoeker zich wel degelijk kon aanmelden bij de medische dienst bij Fedasil, maar dat hiertoe serieuze argumenten dienen te zijn om hem vervolgens door te sturen naar een psycholoog hetzij een psychiater. Dat verzoeker geen ernstige elementen op tafel kon leggen ter verantwoording voor een aanmelding, is eerder een aanwijzing dat verzoeker niet in die mate getraumatiseerd is dat hij een dergelijke begeleiding nodig heeft. Bovendien staat niets verzoeker in de weg om elders, los van Fedasil, een dokter en/of psycholoog te raadplegen. De Raad benadrukt in dit verband dat de bewijslast in beginsel berust bij de asielzoeker die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Bovendien blijkt uit de opgetekende verklaringen in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal evenals uit het gehoorverslag van 27 augustus 2015 dat het gehoor op een normale wijze verlopen is en verzoeker over voldoende cognitieve capaciteiten beschikt om zijn asielrelaas op een zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. Verzoeker bleek immers in staat te antwoorden op de vragen van de protection officer en op een precieze en omstandige wijze zijn asielrelaas uiteen te zetten. Verzoeker werd overigens uitdrukkelijk gevraagd of hij zich goed genoeg voelde om dit gesprek te hebben, waarop verzoeker het volgende verklaarde: *"Ik sta wat onder stress en heb wat zorgen maar niet in die mate dat ik geen interview kan doen."* (*ibid.*, 2). Niets wijst er aldus op dat de toestand van verzoeker tijdens het gehoor dermate verstoord was dat het een serene en objectieve behandeling van het dossier onmogelijk heeft gemaakt waardoor het raadplegen van een psycholoog vereist was. Ten slotte kan nog worden opgemerkt dat verzoeker ondervraagd wordt over feiten die hijzelf aanbrengt en dat de verklaringen van verzoeker telkens wel een interne coherentie hebben maar dat deze naast elkaar gezet, onverzoenbaar zijn. Hieruit kan eerder afgeleid worden dat verzoekers verklaringen niet op daadwerkelijke ervaringen berusten maar op slecht ingestudeerde en deels vergeten feiten. In dit opzicht kan verwezen worden naar verzoekers verklaringen over zijn echtgenote (punt 2.10). Verzoeker toont niet aan dat hij dermate getraumatiseerd is, dat hij niet weet of hij zijn vrouw wel of niet zag en bij haar overlijden aanwezig was. Dit klemmt te meer nu verzoeker toch nog een onbekende reis naar Europa kon maken.

2.14. Met betrekking tot de geboorteakte die verzoeker voorlegde, wordt in de bestreden beslissing terecht opgemerkt dat het hier louter een kopie betreft waarvan de bewijswaarde dan ook zeer relatief is, en er daarenboven een aantal elementen zijn die erop zouden kunnen wijzen dat het hier geenszins een authentiek document betreft. Zo is het uiterst bedenkelijk dat verzoekers geboortedatum op het betreffende document uitgegeven door een officiële Ethiopische autoriteit vermeldt staat in de Gregoriaanse kalender en niet in de Ethiopische kalender die gebruikt wordt door de Ethiopische autoriteiten. Verder dient er tevens op gewezen te worden dat het document Dibour vermeldt als verzoekers geboorteplaats terwijl hij zelf verklaarde in Cato, Bare geboren te zijn (*ibid.*, 2).

2.15. De Raad meent dat uit voorgaande opeenstapeling van incoherenties en tegenstrijdigheden wel degelijk de ongeloofwaardigheid van verzoekers asielrelaas kan worden afgeleid. De Raad benadrukt dat de commissaris-generaal zijn beslissing neemt op grond van de feitelijke elementen zoals die hem werden aangereikt door de asielzoeker. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust dan ook in beginsel op de asielzoeker zelf; zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de asielzoeker aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Het komt bijgevolg in de eerste plaats aan verzoeker toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van zijn leefwereld en voor zijn relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. Verzoeker brengt thans geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aan die een ander licht kunnen werpen op de asielmotieven. Verzoeker beperkt zich aldus tot het herhalen van het asielrelaas en het geven van gefabriceerde post-factum verklaringen, het formuleren van bouté beweringen en het maken van persoonlijke vergoelijkingen en excuses, maar weerlegt geenszins de besluiten van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. Derhalve blijven de motieven van de bestreden beslissing overeind.

2.16. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

Aangaande de subsidiaire beschermingsstatus

2.17. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit zijn verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

2.18. Verzoeker voert tevens geen concrete elementen aan waarmee aannemelijk wordt gemaakt dat hij in geval van een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, noch beschikt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen over algemeen bekende informatie waaruit dergelijk risico blijkt.

2.19. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aantoonst.

2.20. Er wordt geen gegrond middel aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf april tweeduizend zestien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. DECLERCK